

han slet ikke saae, at der var Bæmselighed ved denne Overføring fra Bøgerne, idet man efter Aarets Udgang, naar det endelig viste sig, hvorledes Forholdet havde været, hvad der havde været af Indtægter og hvad der havde været af Udgifter, altsaa hvor stort det virkelige Deficit havde været, kunde bagefter gjøre Tilførselen, men her overfaae han, at om det ogsaa er let at skrive Indtægter tilgode, er det mindre let at faae en Udgift udbetalt. Hvis Forholdet altsaa stiller sig saaledes, at der ikke er Noget at skrive tilgode, men at man vil faae efter Aarets Udgang ikke en Million at fordele, men en Million at indkræve fra de forskjellige Landsdele, saa kunde det være, at selv den Landsdeel, der havde Pengene, ikke vilde være enig i, at det var en saa overordentlig simpel Sag, men at den vilde mene, at man ikke uden nærmere at undersøge Opgjørelsen og have Forvisning om, at den var rigtig — og det har man først, naar den lovlige Afgjørelse af Regnskabet har fundet Sted — skulde udbetale Pengene, for, som den ærede Taler sagde, ialfald ikke at miste Dispositionen over Pengene. Men nu de Landsdele, som ikke havde Pengene, de vilde være i en værre Situation; med Hensyn til dem maatte Finansministeren faae en værre Stilling. Og det maa jeg bede bemærket, at det at opgjøre et Regnskab er forsaavidt en simpel Sag, og af enkelte Ytringer, der ere forekomne, skulde man troe, at det kun var Hvid og Skilling, hvorom det dreiede sig; men det er dog en Misforstaelse. Det er godt, at der ikke ligger Bægt paa disse Spørgsmaal, thi jeg gjentager det, for Statens virkelige Interesse er det ganske ligegyldigt, om en Postering staaer paa Conto A eller paa Conto B, men det er en let Sag for en Finansminister at have Indflydelse paa, hvorledes Udgifterne ville stille sig, og det uden paa nogen Maade at handle anderledes end fuldkommen forsvareligt, og paa den anden Side at forandre Balancen overordentlig væsentligt, ikke med Dalere og 100 Dalere, men med Tusinder og Hundredetusinder, det kan jeg forsikre Dem om. Endnu lægger man ikke Mærke dertil, fordi det har slet ingen Interesse. Men vil man engang komme til dertil at søge nogen større Betydning, saa vil man vistnok ogsaa

nok faae sin Skarpsindighed saa vidt udviklet, at man let vil komme efter det.

F. Nielsen: Skjøndt det ikke er uden nogen Vængstelse, at jeg blander mig i en Debat som denne, føler jeg mig dog drevet til at ytre mig mod nogle af de Anstuelser, som ere udtalte fra de to høitagtede Medlemmer, der have talt mod Ordføreren. Det Spørgsmaal, som oprindeligt er stillet af Ordføreren, er et Fortolkningsspørgsmaal; der staaer nemlig, at „Kongeriget skal udrede den paa samme faabne Andeel af det Beløb, hvormed de for hele Monarchiet sælles Udgifter maatte overstige de for Monarchiet sælles Indtægter.“ Det forekommer mig, at den høitærede 1ste Landsstingsmand for 1ste Kreds (Andræ) har documenteret, som om der stod: „hvormed de for det hele Monarchi sælles Udgifter maatte af Finansministeren og Rigsraadet calculeres at ville overstige de for Monarchiet sælles Indtægter.“ Men det vilde være en ganske anden Sag, om Kongeriget var bundet ved Grundlovsbestemmelsen til at yde Alt, hvad der af Finansministeren og Rigsraadet maatte calculeres at være fornødent; Forpligtelsen til at yde dette vilde være langt strengere end den Forpligtelse at yde, hvad der var fornødent. Dette troer jeg maa være indlysende. Her tales om det Beløb, hvormed Udgifterne overstige Indtægterne; det synes jeg aabenbart maa være det virkelige Beløb, det Beløb, hvormed de virkelig stedsindende Udgifter overstige Indtægterne. Den høitærede 1ste Landsstingsmand for 1ste Kreds (Andræ) anførte og med stor Grund, at dette jo maatte calculeres. Vistnok, men sidenester kommer der en Opgjørelse ved et Regnskab. Naar En er forpligtet til at betale til en Anden det Beløb, hvormed visse Udgifter maatte overstige Indtægterne i Aarets Løb, saa forstaaer det sig af sig selv, at han for det Første maa lade sig nyse med et Overslag, men siden maa der opgjøres et Regnskab. Nu blev det sagt, at det vilde være alifor længe, inden dette Regnskab kunde blive opgjort, men her er ikke Tale om Tilbagebetaling med yderste Nødtugtighed, til Hvid og Skilling, men for det Første kun om en omtrentlig, og der blev af det samme høitærede Medlem gjort den Bemærkning, at